

30. XI. 45 r.

TEATR POLSKI w POZNANIU

DYREKTOR: WŁADYSŁAW STOMA

» **MATURA** «

Sztuka w 3-ch aktach W. Fodora

Kierownik literacki: Wanda Karczewska

» MATURA «

Sztuka w 3-ch aktach W Fodora

5 X 1945

O s o b y :

Radca Dr. Istvan Kovács, dyrektor żeńskiego gimnazjum	{ Lech Stępowski
Dr. Dominik Csibula, profesor filozofii	{ ~~Mieczysław Serwiński~~
Dr. Géza Mariassy, profesor historii naturalnej	Aleksander Dzwonkowski
Dr. Pacsirta, profesor chemii	Józef Niewęglowski
Dr. Ilkovics, profesor stenografii	Kazimierz Przystański
Dr. Edmund Spindler, profesor matematyki	Józef Andrzejewski
Dr. Klotylda Fekete, profesor literatury	Władysław Neubelt
Dr. Anna Mathé, profesor łaciny	Nuna Młodziejowska
Emma Pesti, nauczycielka gimnastyki	Helena Czechowska
Katarzyna Rákoczi, uczennica klasy ósmej	Olga Bielska
Dora Pocsonyi " " "	{ ~~Janina Marisówna~~
Luiza Kis " " "	Halina Ziółkowska
Antal, woźny szkolny	{ Słuchaczki Studia
Janos Horváth	Dramatycznego
	Zygmunt Noskowski
	{ ~~Zygmunt Wojdan~~
	Janusz Warmiński

Rzecz dzieje się obecnie w Budapeszcie

Reżyser: Władysław Stoma

Dekoracje: art. mal. Jan Piasecki

Suknie artystek projektowała i wykonała pracownia krawiecka
Hanny Kamińskiej w Poznaniu, ul. Młyńska 4

Następne premiery: sztuka Tadeusza Perkitnego p. t.

„Droga do źródeł”

i komedia Marii Morozowicz-Szczepkowskiej: p. t.

„Walący się dom”

Parę słów o autorze: „Drogi do źródeł”.

Inż. Tadeusz Perkitny, porucznik Wojsk Polskich na kilkanaście lat przed obecną wojną wybrał się w świat z setką złotych w kieszeni. W wędrówce swojej pracował jako inżynier, robotnik leśny, fabryczny, marynarz, muzykant, sprzedawca gazet wreszcie, szukając w włóczędce po świecie szerszego oddechu. Pewnego dnia osiadł w dzikiej wiosce murzyńskiej, by spędzić tam dłuższy okres swego życia.

W czasie tym napisał dwie znakomite powieści podróżnicze, trzy sztuki dramatyczne w języku angielskim.

W r. 1939 w drodze do Anglii na premierę jednej ze swoich sztuk dowiedział się, że Polska znajduje się w przededniu wojny z Niemcami. Wrócił przeto do Ojczyzny, by stanąć w szeregach rodaków walczących z wrogiem. Niedługo walczył o wolność, albowiem w tym samym jeszcze roku dostał się do niewoli niemieckiej.

W obozach: w Prenzlau, Answalde, Gross Born podbił serca oficerów jeńców odczytami o dzikich ludach. Proszono go o napisanie sztuki dramatycznej w języku polskim, naświetlonej ideologią ludzkiego humanitaryzmu. „Napiszę” — odrzekł — „Po wojnie wracam do swoich murzynów, niech więc w Polsce zostanie tych parę moich scen, obrazów kilka, malujących niedolę ludzi, z których kapitalizm europejski czyni niewolniczych kulisów, traktowanych nieludzko i eksploatowanych wbrew najbardziej elementarnym zasadom humanitaryzmu dla pospolitych korzyści materialnych”.

W sztuce Perkitnego „biali mówią — czarni milczą”, milczą czarni skargą bez słów, milczeniem bardziej wymownym niż całe tomy sprawozdań o postępach cywilizacji w Afryce.

Niebawem zobaczymy „Drogę do źródeł”, pisaną nie piórem i atramentem, lecz sercem i krwią idealisty, prawdziwego demokraty — Tadeusza Perkitnego.